Oběžník Ústř. soc. pojišťovny z 10. prosince 1926, č. 32, o výkladu § 160, odst. 2.

Ústřední sociální pojišťovny docházejí četné dotazy o výkladu ustanovení § 160, odst. 2. zák. č. 221/1924, že „pojistné není platiti, nastal-li v osobě pojištěncově pojistný případ".

Část nemocenských pojišťoven zastává názor, že cit. ustanovení vylučuje další předpis i pojistného za invalidní a starobní pojištění, onemocněl-li pojištěnec nemocí spojenou s pracovní nezpůsobilostí, byť odhláška nebyla podána. Výklad tento opírá se o okolnost, že § 160 odst. 2. mluví jen o „pojistném případu" na rozdíl od § 7 odst. 3., kde je použito slov „pojistný případ toho kterého druhu pojištění".

Jiný názor je, že i § 160, odst. 3. má podle analogie § 7, odst. 3. na mysli pojistný případ toho kterého druhu pojištění.

Ústřední sociální pojišťovna samozřejmě nemůže předbíhati instanční rozhodnutí v případných sporech o výklad § 160, odst. 2.; dokud však judikaturou nebude rozhodnuto opačně, souhlasí s tím, aby nemocenské pojišťovny postupovaly podle výkladu uvedeného nahoře na prvém místě, t. j. nepředepisovaly pojistné invalidní a starobní za osoby pro nemoc ku práci neschopné.

Tímto oběžníkem jsou vyřízeny veškeré dotazy nemocenských pojišťoven, týkající se této záležitosti.

Ze zpráv k žádostem o odbytné bylo shledáno, že některé nemocenské pojišťovny předepsaly pojistné i přes den úmrtí pojištěncova. Ústřední sociální pojišťovna upozorňuje, že tento postup odporuje ustanovení § 160, odst. 2., ježto úmrtí je považovati jak v nemocenském, tak v invalidním a starobním pojištění za pojistný případ.

Oběžník Ústř. soc. pojišťovny, č. 36, o jednotnosti nemocenského, invalidního a starobního pojištění.

Z četných dotazů vyrozumíváme, že některé nemocenské pojišťovny mají pochybnosti o jednotnosti pojištění nemocenského, invalidního a starobního. Upozorňujeme proto, že zákon ze dne 9. října 1924 číslo 221 Sb. z. a n. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří nezná rozdílu mezi pojistnou povinností nemocenskou a pojistnou povinností invalidní a starobní. Není proto přípustno, aby pojistná povinnost byla posuzována v pojištění invalidním a starobním podle jiného měřítka než pojistná povinnost v pojištění nemocenském. Mezi těmito druhy pojištění nelze, až na výjimky v § 6 zákona výslovně uvedené, činiti rozdílu ani po stránce okruhu do pojištění zahrnutých osob, ani pokud jde o stanovení doby, rozhodné pro výpočet pojistného. Zaměstnanec, který vykonává práce nebo služby podle ustanovení § 2 cit. zákona, podléhá tedy buď oběma druhům pojištění nebo nepodléhá pojištění podle uvedeného zákona vůbec.

Také pojistné musí pro oba druhy pojištění býti vyměřováno za stejnou dobu, to jest za stejný počet dnů neb týdnů; jiný způsob předpisování pojistného odporoval by zákonu.

Zejména ohledně pojištění domáckých dělníků a osob nestále zaměstnaných (zvláště v zemědělství) byly na Ú. S. P. vzneseny některé dotazy a upozorňujeme proto nemocenské pojišťovny, aby postupovaly při předpisování pojistného dle výše uvedené zásady.

Vládní nařízení ze dne 17. prosince 1926, č. 228, o dalším poskytování drahotních příplatků k úrazovým důchodům.

Vláda republiky Československé nařizuje podle čl. III., odst. 2., zákona ze dne 21. prosince 1921, č. 481 Sb. z. a n., kterým se prodlužuje působnost zákona o drahotních příplatcích k úrazovým důchodům a mění se některá jeho ustanovení: